

PANIA EMMANOYHΛIDΟΥ: DEGENERATION | ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Πτυχώνω-εκπτυχώνω το ρούχο του κόσμου.
Pleating and unfolding the garment of the world

Σόνια Λαζαρίδη

Άπειρες πτυχώσεις συναντά κανείς με το πρώτο κιάλας βλέμμα στα έργα της Ράνιας. Απλωμένες, πεπιεσμένες, πτυχωμένες, ενθυλακωμένες, δυνάμεις που διαπλάτνουν και διεκτείνουν τον κόσμο, ως ασυνείδητες επιθυμίες παράδοσης στο αρχικό τραύμα, στην αγωνία της απώλειας. Μια συνεχής διαδοχή χωρισμών και διαφοροποιήσεων, πένθους και αποδοχής. Μέσα από τα σύγχρονα βλέμμα της δημιουργού η ύλη συναθροίζεται και εκπτυχώνεται τόσο στη ζωγραφική όσο και στα γλυπτά. Όπως και στον κόσμο του Deleuze, τα αντικείμενα βρίσκονται σε συνεχή διάδραση με άλλα αντικείμενα και υποκείμενα και όσο επιτρέπει το αντικείμενο την ευελιξία στην αντίληψή του, και την αμφιβολία, τόσο γεννιούνται νέες εκπτυχώσεις και θεωρήσεις της ύπαρξής του. Εδώ, στα έργα της Ράνιας, δεν γίνεται μόνον λόγος για διαδοχή των ορίων ή των πλαισίων, αφού κάθε πλαίσιο σηματοδοτεί στο χώρο που συνυπάρχει, ενώ κάθε μορφή συναντιέται με τον άλλον, τον οικείο-ανοίκιο άλλον για να κάνει την εμφάνισή του ένας κόσμος απεριόριστος, ευρύς και ασταθής-ενότητα εν εκτάσει. Είναι όπως ο κόσμος του Leibniz που συμφιλιώνει την πλήρη συνέχεια με την πιο ασφυκτική ατομικότητα. Τα γλυπτά της στο συνεχές του κόσμου δεν είναι διαμορφωμένα σε οριστικό καλούπι αλλά σε μια συνεχή, αδιάλειπτα μεταβλητή μέχρι το αντικείμενο να γίνει συμβάν.

One can run through in finite pleats in Rania's work, at first sight. Outstretched, compressed, folded pleats, enclaves, powers that expand and extend the world, as unconscious desires of surrendering to the primary trauma, to the agony of loss. A continuous chain of separations and differentiations, of mourning and acceptance. Through the contemporary gaze of the creator, the substance is gathering together and is unfolding in painting as well as in sculptures. The objects are in continuous interaction with other subjects and objects as in Deleuze's world. As the object permits the flexibility of its perception, and the doubt, new pleats and perceptions of its existence are born. Rania's work is not just about the succession of limits or frames, since every frame signifies in the world where it coexists, while every figure meets with *the other*-the familiar, uncanny *other*- in order for an infinite world to make its appearance, a wide and unstable world, a unity expanded. It's like in Leibniz's world where the complete continuity and the most suffocating individuality are brought together. Her sculptures in the continuum of the world are not shaped into a definite mould but into a continuous variable until the object becomes incident. Nietzsche reminds us that we have art so as not to be destroyed by our truth and Rania, faithful to the immediate experience and to the taking over of the primary self, plays, mocks and undermines the normativity (Foucault). Seeking for the real is to cross the opposite road to that of affirmation-a road that happens to transform humans to passive fossils, since they have been deprived every right to free expression. To the Indian philosopher's Gayatri Chakravorty Spivak question "Can the subaltern speak?", Rania, through the altered bodies with the unfinished body parts, brings forward the chronicle of an exclusion, of a report of how the wide prism and the diversity of children's psyche, of the children's sexuality is channeled into the abyss of illusions, of the bipolar constructions and of the imaginary stability of a united identity. What is the fate of that which spares from the children's sexuality, the artist

wonders, since it channels to the socially accepted body. To the psychoanalyst and sex issues specialist Avgi Saketopoulou, when the parts of childhood

sexuality are not channeled into recognizable forms of sex sexuality, they are pushed away. They come into these actions of repel, without representation, creating the unconscious. In a similar way, there, where external vision doesn't match with the inner vision, Rania needs the lie to speak her truth. To talk about the stranger. However, this alienation seems beneficial, since it permits the query, the opening of mind and soul.

Έχουμε την τέχνη για να μην καταστραφούμε από την αλήθεια μας θυμίζει ο Nietzsche και η Ράνια πιστή στην άμεση εμπειρία και στην ανάληψη του αυθεντικού εαυτού, παίζει ειρωνεύεται και υπονομεύει την κανονικοποίηση (normativity, Foucault). Το να αναζητά το πραγματικό σημαίνει να διασχίζει τον αντίστροφο δρόμο από εκείνο των καταφάσεων που συμβαίνει να μετατρέπει τους ανθρώπους σε αδρανή απολιθώματα, καθώς έχουν στερηθεί το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση. Στην ερώτηση της ινδής φιλοσόφου Gayatri Chakravorty Spivak « Μπορούν οι υποτελείς να ομιλούν;», η Ράνια μέσα από τα πειραγμένα σώματα τα ημιτελή μέλη αναδεικνύει το χρονικό ενός αποκλεισμού, ενός απολογισμού του πώς το ευρύ φάσμα και η πολυμορφία του παιδικού ψυχισμού, της παιδικής σεξουαλικότητας διοχετεύεται μέσα στην άβυσσο των ψευδαισθήσεων, των δίπολων κατασκευών και τη φανταστική σταθερότητα μιας συνεκτικής ταυτότητας. Ποιά είναι η μοίρα αυτού που περισσεύει από το παιδικό σεξουαλικό αναρωτιέται η καλλιτέχνης, αφού διοχετεύει στο κοινωνικά αποδεχτό σώμα; Για την ψυχαναλύτρια και ειδική στα θέματα φύλου, Αυγή Σακετοπούλου τα μέρη της παιδικής σεξουαλικότητας τα οποία δεν διοχετεύονται σε αναγνωρίσιμες μορφές σεξουαλικότητας φύλου, απωθούνται. Μέσα σε αυτές τις πράξεις απώθησης μπαίνουν δίχως να αναπαρασταθούν δημιουργώντας έτσι το ασυνείδητο. Με τον ίδιο τρόπο και η Ράνια εκεί όπου η εξωτερική όραση δεν ταιριάζει με την εσωτερική, χρειάζεται το ψέμα για να μιλήσει την αλήθεια της. Να μιλήσει για το δικό της ξένο. Ωστόσο μοιάζει ευεργετική η ξένωση διότι ακριβώς επιτρέπει το ζητούμενο άνοιγμα νου και καρδιάς.

Αναπόφευκτη η συνάντηση της δημιουργού με τον εαυτό της, όταν τελειώνουν οι φαντασιώσεις και οι αυταπάτες, θα αναγνωρίσει τον άλλον σε όλη του την ετερότητα ως τον ίδιο της τον εαυτό και καθώς βρίσκει την πρόσβαση προς τον άλλον, διασπάει και την δική της μοναξιά, τη δική της ξένωση σε μια συνάντηση περιπετειώδη, βασανιστική αλλά και μια αιώρηση ανακουφιστική. Η συνάντηση με τον άλλον δεν είναι παρά ένα συμβάν ασαφές το οποίο βρίσκει στα έργα της Ράνιας την πραγματικότητά του στις πολλαπλές συνηχίες του μέσα στον πραγματικό κόσμο, θα έλεγε ο Allain Badiou. Εκεί, στην αλληλεπίδραση δημιουργεί τον ενδιάμεσο χώρο όπου θα κατοικήσει το παράδοξο, το αμφιλεγόμενο, αυτό που είναι ικανό για άπειρους ρόλους, με σκοπό να μειώσει τις διαφορές.

The inevitable meeting of the creator with herself, when the illusions and fantasies are over, she will recognize *the other* in its whole diversity as herself, and as she will find access to *the other*, she will break through her own solitude, her own alienation, to an adventurous, torturous and relieving swinging. The meeting with *the other* is but an obscure incident which finds in Rania's works its reality in its multiple connotations in the real world, as Allain Badiou would say. There, in the interaction she creates the intermediate space where the paradox, the ambiguous, the capable of infinite roles will inhabit to reduce the differences.

Αυτή η σύγκλιση είναι κομμάτι του κόσμου!
That integration is a part of the world!

So is love.

Isn't love being present, when the world is being born? At that moment on, on the

paradox of the identical difference, that is when love exists and promises that it will go on existing. To Rania's oeuvre it is exactly that, which constitutes transformation.

Το ίδιο και η Αγάπη .

Αγάπη δεν είναι άλλωστε, να είσαι παρόν όταν γεννιέται ο κόσμος; Η στιγμή, το παράδοξο της ταυτόσημης διαφοράς, τότε είναι που η αγάπη υπάρχει και υπόσχεται ότι θα υπάρχει. Στην εικαστική δουλειά της Ράνιας είναι ακριβώς αυτό που συνιστά μεταμόρφωση.